

PENELOPE BLOOM

H

E

R

MEGNYALNÁM

Hogy hogyan találkoztam vele?
Hát, egy úriember sosem kérkedik.
De szerencsére én nem vagyok az.
Először is fizettem a cseresznyéjéért (vagyis a pitéjéért,
de nem ez a lényeg).
Aztán megfosztottam a virágaitól.
Végül otthagytam a névjegyemet, majd kísétáltam,
mintha az enyém lenne a hely.
Ja, mondhatni, hogy erős indítás volt.

Hailey

Hogy találkoztam Williammel? Besétált a pékségbe,
vett egy cseresznyés pitét, ellopott egy virágokkal teli
vázát, és végül otthagya a névjegykártyáját.
De mielőtt elmondom, mit csináltam a névjegykártyával,
valamit tisztázzunk: William rosszabbkor be sem léphetett
volna az életembe. A pékségem a csőd szélén állt. A
bizarr exem nem akart békén hagyni. Ó, és amúgy egy
25 éves szűz voltam – igen, a tény, amit a barátaim
minden adandó alkalommal a fejemhez vágtak.
Ha a szüzességproblémámat Williammel oldottam volna
meg, az olyan lett volna, mint egy kalapáccsal lecsapni
egy legyet. Brutális túlzás, bár a legjobb fajta.
De William örülten dögös volt, ami hülye tettekre készíti
a nőket. Engem is... Szóval felhívtam.
Egyből tudtam, hogy bajban vagyok, amint meghallottam
a szexi, mély hangját, ahogy azt mondta: „Még mindig
örülten kívánom a cseresznyédet. Kiszállítást vállalsz?”

PASSION
VÁLOGATÁS

PENELOPE BLOOM

USA Today, Amazon és Washington Post bestsellerszerző, akinek regényeit már számos nyelvre lefordították.

Írói karrierje akkor kezdődött, amikor abbahagyta a középiskolai tanítást, hogy az álmaira koncentrálhasson. Imád beszélgetni a saját képzeletével, valamint olyan romantikus történeteket írni, amiket szívesen megélné. Imádja az olyan pasikat, akiknek mocskosak a gondolataik, de közben aranyszívük van, amit nem mutatnak ki egykönnyen. Az a legfontosabb számára, hogy a lányainak pozitív példát mutathasson. Azért, hogy elhiggyék, hogy egy álom sem túl nagy, és nem számít, ki mit mond.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.penelope-bloom.com

www.facebook.com/PassionValogatás

**PASSION
VALOGATÁS**

„Imádtam! A humora tényleg tökéletes, igazán valódi, rengeteget kuncogtam. A karakterek csodásak. Már alig várom a szerző többi regényét!”

Romance Rehab

„Teljesen odavagyok Penelope Bloom könyveiért. Úgy írja meg a forró, szexi jeleneteket, hogy közben a történetek is hihetetlenül lekötnek. Szórakoztató és lebilincselő regények csodás és érdekes karakterekkel.”

Barnes&Noble

„Ez a rom-kom egyszerre nevetet meg és melengeti a szíved. Williamet csak imádni lehet, Hailey pedig az első nő az életében, aki térdre kényszeríti őt. A köztük lévő dinamika hihetetlen. Hailey kissé őrült nagymamája is haláli. És jó sok fülldt erotikát is kapunk.”

Goodreads

„A regény tele van emlékezetes, őrült jelenetek sorával, szuper helyszínekkel és remek szereplőkkel. Egy dilis excsaj, egy megszállott exbarát, egy mindent letaroló nagy, egy kleptomániás egy trófeaszobával... Kell ennél több? Ja, és persze forró jelenetek!”

Book Bub

„Tökéletes könyv. A párbeszédék ütősek és szellemesek, a főszereplők nagyon szerethetőek, és azonnal érzed köztük a szikrákat.”

Amazon

PASSION
VALOGATÁS

PENELOPE BLOOM

H
E
R

MEGNYALNÁM

— részlet —

HAILEY

A nagymamám mindig azt mondta, hogy a sütés gyógyír a szomorúságra. Nagyi imádnivaló aszszony, és olyan sütitket tud sütni, hogy mindenki megnyalja utána a tíz ujját, de ebben nagyon téved. Már több mint két éve szedegettem ki a pékségem sütőjéből a friss cseresznyés pitéket, sütitket, croissant-okat és egyéb cukrásztermékeket, de azt hiszem, a sütés csak a karcsú derek és a diéta iránti elkötelezettség ellenszere volt.

Amúgy sem voltam *szomorú*. Most töltöttem be a huszonötöt, és alig vártam, hogy eljőjön értem az élet. Hívjatok egyszerűnek, de úgy gondoltam, hogy ha meghúrom magam, keményen dolgozom, és úgy viselkedem, mint egy jó kislány, a többi majd jön magától. És bár az életem kényelmes mederben folyt, rendben teltek a napjaim, az idő egyre gyorsabban ment mellettem. Ha nem vigyázok, nyolcvanéves szűz leszek, aki olyan cupcake-et süti, ami spontán orgazmust okoz. Tehetség a sütésben, unalmas élet. Nem éppen erről álmodtam.

Mélyen legbelül tudtam, hogy ha továbbra is úgy kerülöm a lehetőségeket, ahogy a fogselymezést – kivéve egy nappal azelőtt, hogy fogorvoshoz megyek –, zsémbes, öreg, szűz pék leszek.

Sütni nem nehéz. Logikus. Tegyéél hozzá ennyit, vegyéél ki annyit, süsd ezen a hőfokon, pihentesd ennyi ideig. Ez tudomány volt, és ha az ember figyelt arra, amit csinált, tudta, mire számítsen. Ezt szerettem a sütésben. Ez volt a menedékem, és ha a testvérem és Ryan – az egyetlen alkalmazottam – nem piszkáltak volna a társasági életem hiánya miatt, valószínűleg már annyira mélyen belemerültem volna a sütésbe, hogy elvesztem volna. A hétvégi terveim között szerepelt, hogy végigjárom a piacot friss hozzávalókat vásárolva a kedvenc helyi termelőimtől, új recepteket próbálok ki, és tökéletesítem a meglévőket. A sütés volt az életem. Nem lepődtem volna meg, ha cseresznyés töltelék csorogna az ereimben. Az biztos, hogy liszt többször van rajtam, mint smink. Van a sütés és van az életem. Könnyű azt hinni, hogy egy nap a kettő majd találkozik, hogy az álmaim azzal kapcsolatban, hogy kibővítem a boltot és tökéletesítem a receptjeimet, valahogy majd eljuttatnak az izgalomhoz, aminek éreztem a hiányát. Máskor úgy éreztem, hogy egy péksüteményből készült ketrecben élek. Finom, de a ketrec az ketrec.

Igen, szerettem, amit csinálok, de nem, nagy, nem gyógyír mindenre.

Csak meg kellett néznom a viharvert régi egyetemi tankönyvet a sütőm lába alatt. A sütőt igencsak használtan vettem, és az egyik lábából pont egy főiskolai tankönyvnyi hiányzott. *Tengerbiológia és az ökoszisztéma*

elégtelen dinamikája. Úgy hangzott, mintha valaki bedobált volna néhány tudományos szót egy turmixgépbe, és úgy gondolta, a fősulisok majd marha okosnak érzik magukat, ha ezzel lófrálnak. Aztán a hatás kedvéért rácsaptak egy 300 dolláros árcédulát. Amikor az iskolai könyvtár felajánlotta, hogy tíz dollárért visszavásárolja, azt mondtam, hogy csesszék meg magukat a tíz dollárjukkal együtt.

Hát, gyakorlatilag inkább csak *gondoltam*, hogy csesszék meg magukat. Lehet, hogy udvariasan mosolyogtam, azt mondtam, „nem, köszönöm”, aztán hazafelé hallgattam egy kis Matt Costát, hogy lehiggadjak. Egész életemben a szolgáltatóiparban dolgoztam, és tudtam, mennyire igazságtalan a pult mögött ülővel undokoskodni olyasmi miatt, ami nem rajtuk múlik.

Úgyhogy az elmúlt hat-hét évben munkára fogtam a könyvet. Ha nem akarják visszaadni a 300 dolláromat, találok én 300 dolláros felhasználási módot. Először ajtó-támasz volt a kollégiumi szobámban, míg én megszereztem a szociológiadiplomámat, ami valahol ott porosodott egy iratszekrényben. Beleütköztem, átestem rajta és sértegettem. Egyszer lekövéreztem, amikor belerúgtam, amivel valljuk be, átléptem egy határt, de egy könyvtől nem akartam bocsánatot kérni. Pókzúzóként is jó szolgálatot tett, amikor nem ajtókat tartott vissza. Párnaként használtam, amikor a macskám lehányta az enyémet. A legtöbb lapszélien még firkálgattam is. És most? Most ő volt a sütőm sarokköve. Lényegében az egész vállalkozásom sarokköve.

Persze, ez biztosan enyhe túlzás. De az igazság és a süteménytészta jobban hasonlított egymásra, mint

azt az emberek gondolnák. Egy rántás a megfelelő helyen, egy nyisszantás, talán némi gyúrás, és voilà! Máris könnyebb lenyelni a pirulát. Vagy egy muffint.

Mindent egybevetve, legalább húsz dollárnyi érték összejött ennyi év után. Már csak 280 hiányzott. Persze volt még egy oka, hogy megtartottam azt a hülye könyvet, amikor az összes többi túlárzott irományt eladtam fillérékért. Ebbe a könyvbe firkantottam először kis szívecskét az ő neve köré. Ezt tartottam a kezemben, amikor először beszélünk óra után, a mellkasomhoz szorítottam, pont hevesen verő szívem felett. *Nathan*. Aki egykor álmaim fiúja volt, mostanra pokolbéli zaklatóvá változott. A szüzességemet neki köszönhettem, legalábbis részben. Nem tudom, létezik-e olyasmi, hogy poszttraumatikus frászsindróma, de ha igen, akkor Nathannek köszönhetem. Utána mesterévé váltam annak, hogy az égvilágon mindenkit ellökjek magamtól, akinek pénisze van. A könyv megtartásával kiakasztottam egy képletes figyelmeztető táblát az életemben. „Vigyázz a pénisszel, mert a veszély erre oson!”

Letettem az utolsó cseresznyés pitét a sütő melletti, liszttel borított acélasztalra. Tökéletesen festettek. Így is kell. Ha a sütésről volt szó, nem ismertem tréfát. Volt egy füzetem telis-tele receptekkel és a változatokkal, amiket aközben próbáltam ki, hogy kerestem az ízek és textúrák tökéletes egyensúlyát. Hosszú-hosszú oldalak a különbségről az „egy csésze cukor”, a „púpozott csésze cukor”, a „csapott csésze cukor” vagy a „fél csészénként adagolt cukor” és hasonlók között. Ha a sütés tudomány, én vagyok az örült tudós. A cupcake-varázsló. Ha az embe-

rek eljönnek az üzletembe, a zsemléikben fogadhatnak, hogy minden falatot élvezni fognak.

A sütés nem gyógyított ki a szívem mélyén fészkelő ürességből, de célt adott. Tudtam, hogy jó vagyok benne, és bővíteni akartam a boltomat. Az első lépés az volt, hogy kitaláljam, hogyan tudom kifizetni a számláimat. De hé, ha a világmentesség könnyen menne, mindenki azt csinálná.

A kishúgom, Candace bejött munkába menet. Szerkesztő volt a *Business Insights*-nál, és úton a melóba mindig beugrott egy bagelért. Rövid szőke haja minden lépésénél ugrált, ahogy szinte odaszökdecselt a pulthoz. A napszemüvegét feltolta a hajába, és felvonta a szemöldökét.

Leporoltam a lisztet a kezemről, és kicsit megrúgtam a könyvet. Azt kívántam, bár őt rúghattam volna meg, de be kellett érnem a könyvvel. Nagy kár, hogy nem úgy működött, mint egy voodoo-baba.

– Hogy van a kedvenc szüzem ma reggel? – kérdezte Candace vidáman.

– Ugye tudod, hogy beleköphetek a bageledbe? – Lelkileg felkészültem. Candace kábé havonta egyszer megejtett velem egy szűz-csevejt, valószínűleg olyankor, amikor különösen elgyötörtnek tűntem.

– Óóó, egy szűz nyála! Úgy tudom, annak varázserije van. Légyszi, adj egy kicsit a krémsajtomba!

– Undorító vagy. És a nyálam egyetlen ereje, hogy antifrodiziákum, ha a múltamból bármire lehet következtetni.

– Hm. Akkor passzolok.

– Tudod, abba hagyhatnád, hogy folyton teli torokból üvöltözve szűznek hívsz, nem kell tudnia róla mindenkinek az életemben.

– Mindenkinek az életedben. Oké. Szóval Ryan és nagygi?

– Seggfej! – dohogtam. Megfordultam, és ököllel kezdtem püfölni a tésztalabdákat. Nem épp ezt a technikát gondoltam a legjobbnak a tökéletes állag eléréséhez, de kitűnő stresszlevezető volt.

– Hát, azt hiszem, ott van még...

– Róla nem beszélünk, emlékszel? – kérdeztem.

– Nem egészséges magadban tartani a dolgokat, Hai-ley. Nem láttad az *Én és én meg az Irént*? Abban a filmben Jim Carrey úgy gondolta, jó ötlet, ha mindent magában tart, és mi történt vele?

Vállat vontam.

– Rosszul sült el?

– De még mennyire! Meghasadt a személyisége, és lett egy örült oldala is. Ha nem vigyázol, te is osztozni fogsz a tested felügyeleti jogán egy Hanketta nevű örült spinével, aki hatéves kölykökkel kezd balhézni falatozóknak. Ezt akarod?

– Ez költői kérdés?

Candace ráhajolt a pultra, és úgy nézett rám, mintha szomorú, sebesült állat lennék.

– Én csak azt akarom, hogy boldog légy.

– Hát, én meg azt *akarom*, hogy a húgom kevesebbet aggódjon a nem létező szexuális életem miatt, és helyette olyasmivel foglalkozzon, ami fontos.

– Ó, hogyne! A szex nem fontos. Majd elmondom az emberiség teljes történelmének, hogy amit tettünk, az

rossz. Mindenki ide figyeljen! El a farkakkal! Pusztítsuk el a dildóöntvényeket! Lábakat össze, végeztünk! A szexet egész idő alatt túlértékeltük!

– Dildóöntvények? Komolyan?

Candace vállat vont.

– Szerinted hogy csinálják őket?

Sötéten néztem rá.

– Ebbe inkább nem gondolok bele. Csak azt próbálom elmondani, hogy nekem nem sürgős megdöngetni az első dolgot, ami mozog.

– Talán jobb lenne. Csak gondoldj bele! Huszonöt éves vagy, a francba is! Vagyis huszonöt éve készülsz arra, hogy valami nagy, életre szóló dolog legyen. Túl magasra teszed a lécet, kislány! Csak szedd ki a karót a seggedből, és dobd el az agyad!

– Szedd ki a karót a seggedből, és dobd el az agyad... Bölcs szavak Candace-től. Esetleg írassam ezt a sírkövedre?

– Ki mondja, hogy én halok meg először? Nekem majd azt kell felíratnom: „Itt nyugszik a világ legidősebb, legszomorúbb szüze. Talán ha hagyta volna, hogy egy pasi a bugyijába jusson, ő nem jut a föld alá.”

Kikaptam egy bagelt a vitrinből, és durván bekentem krémmel. Többel, mint ahogy a húgom szerette, de nem érdekelt. Köré gyúrtem egy kis zsírpapírt, és odaadtam neki.

– Ha befejezted, itt a bageled. Ryan pár perc múlva itt lesz, és hála neked, ő majdnem idegesítőbb még nálad is, ahogy próbál összehozni valakivel, úgyhogy miért nem állsz le, és hagyod, hogy ő átvegye?

Candace elvette a bagelt.

– Csak azért mondtam el neki, hogy ő szakítsa le a pókhálóval borított cseresznyédet. Honnan tudhattam volna, hogy azonnal barát üzemmódba vált, és átvedlik Mr. Kerítővé!

Összerezzenem.

– A tehetséged a felkavaró képekhez néha túl sok.

– Tündéri vagy. Hé, ez micsoda? – kérdezte, és kezébe vette a borítékot, amit korábban felbontottam, és letettem a pultra.

Kikaptam a kezéből.

– Semmi. Csak reklámszemét.

– Aha, a jó öreg reklámszemét, amin az áll, hogy *kilakoltatási végzés*, hogy felkeltse a figyelmedet. Az rám is mindig hat. Oké, csajszí, maradj szűzies! – Dobott egy csókot, aztán bagellel a kezében elsétált.

Miután elment, lenéztem a levélre. Felszólítás volt, hogy egy hetem van kifizetni a lakásom bérleti díját, vagy kilakoltatnak. Még mindig nem tudtam, hogy fogom összehozni, tekintve, hogy kábé két hetem volt fizetni a pékség bérletét, vagy idén már harmadszor mulasztom el. Felsőhajtottam. Valahogy mindig megtaláltam a módját, hogy a felszínen maradjak, és csakis erre volt szükségem. Csak még néhány hét, még néhány vásárló, és a pékség végül kihúzza a bajból.

Alaposan megráztam a tésztakeverőt, mire nyöszörögni és keverni kezdett, ahogy azt kell. A pékség legtöbb gépe látott már jobb napokat is, de legalább az anyémek voltak. Mély elégedettséggel töltött el a tudat, hogy az utolsó szögig mindenért megdolgoztam itt. A bolt volt a kisbabám, és a cseresznyés piték... voltak a kisbabám kisbabái? Azt hiszem, fura lesz, ha az ember túl sokat

gondolkodik rajta. Imádtam a pékséget. Még ha a világom többi része darabokra hullhat is, a boltra mindig számíthattam. Az én kis menedékem, még ha néha börtönnek éreztem is.

Ryan hajszálpontosan jelent meg, mint mindig. Most fejezte be a főiskolát, hihetetlenül jóképű volt, talán még gyönyörű is, de valamiért olyan volt nekem, mint a kisöcsém, attól a pillanattól kezdve, hogy megismertem. Biztosan ő is érezte ezt, mert egy „rég elveszett testvérek”-fajta dinamika alakult ki közöttünk, amint elkezdett nekem dolgozni. Ő mindig próbálta rendbe hozni az életemet, én pedig próbáltam megóvni őt a bajtól, aminek a kereséséhez rendkívül jól értett.

Borotvált feje volt, pár tetkója, de semmi túl örült, és izmos teste egy olyan férfi formás alkarjával, aki sok tesztát nyújtott a maga idejében. A szeme melegbarna volt.

– Lesz ma tüzes randi? – kérdezte.

– Tudod, Candace most fejezte be a kiselőadását. Ma kihagyhatnánk a szűzcsevejt? – Nekiláttam óvatosan levenni a pitéket a tepsikről.

Odasomfordált hozzám, ráhajolt a pultra, finoman rásózott a karomra, és rám nézett – szokás szerint – az együttérző tekintetével, amit akaratlanul is kedvesnek találtam. Lehet, hogy elegendő volt abból, hogy Ryan állandóan próbált belökni a randizás világába, de mindig tudtam, hogy a szándéka őszinte, ezért nem bírtam hibáztatni érte.

– Mondom, mit csinálj! Válassz egy pasit! – Szélesen mosolygott, amikor eszébe jutott valami. – Az első pasit, aki cseresznyés pitét vesz. Ő legyen a befutó! Csak légy bátor! Légy önmagad! Flörtölj kicsit! Nem kell randira

hívnod, vagy ilyesmi. Csak bókolj a fickónak, és abból építkezünk!

Felsóhajtottam.

– Még ha fontolóra is veszem, mi van, ha az első pasinak, aki cseresznyés pitét vesz, pedofilbajszva van, és takonyfoltok virítanak az ingujján?

– Oké. Az első fickó, aki cseresznyés pitét vesz, és nem indítja be a frászriasztódat. Ehhez mit szólsz? Egyébként ki a francnak vannak takonyfoltok az ingujján? Milyen alakokkal lógsz te?

– Vicces – mondtam, és próbáltam elhessegetni az ötletet, mielőtt még azt hinné, tényleg belemegyek. Úgy tűnt, Candace-szel mindketten úgy gondolják, hogy a szex az összes gondomat megoldaná. Ebben én nem voltam olyan biztos, bár nem bántam volna, ha megsza- badulok annak az iróniájától, hogy én vagyok a lány, aki egész álló nap cseresznyés pitéket ad az embereknek, de a *saját* cseresznyéjét senkinek sem adja oda.

– Nem vicc – közölte Ryan. – Ez egy fogadás. Komo- lyan beszélek, Hailey.

– Fogadás?

– Aha. Tudod, hogy gyűjtöm a szabadnapjaimat?

– Igen... – feleltem lassan. Rettegtem, hova akar ki- lyukadni.

– Belemész, vagy az összeset a Sheffieldi Vásár heté- ben veszem ki.

Belém nyilallt a pánik. A pékségem New York City belvárosának szélén állt, de az egyik legjobb lehetősé- g a pékségek számára, hogy észrevetessék magukat, a Sheffieldi Vásár sütiversenye volt. Még a Food Net- work is kijött, és lefilmezték néhány győztest. Piszok sok

munka lesz, és Ryan tudta, hogy máshoz nem fordulhatok segítségért az alapanyagok beszerzésében és az ételek elkészítésében.

– Azt nem tennéd – közöltem.

Vállalt vont.

– Azt hiszem, fel kell tenned magadnak egy kérdést. Szerencsésnek tartod magad, te szűz? Na, annak?

– Seggfej! – nyögtem fel.

Túlságosan elégedett volt magával, de sarokba szorított, és ezt tudta is.

– Szóval fogadunk?

– Tudod, hogy most már nem mondhatok nemet. De nincs szabályváltoztatás. Csak valami kacér dolgot kell mondanom. Egyet. Ennyi.

– Csak ennyit kérek. Egyelőre.

És ennyi volt. A mai sem különbözött drámaian attól, ahogy a délelőttjeink teltek Ryannel, persze eltekintve a nevetséges fogadástól. Ez új szintje volt az általában szelíd barátom nyomásgyakorlásának, de pár perc múlva már el is felejtettem.

Előkészítettük a vitrint, megsütöttük a kenyeret, ami sokkal gyorsabban elvesztette a frissességét, mint a többi péksüti, végül készítettünk egy adag bagelt. A bagelek nagyon népszerűek voltak reggelente, és sok vásárló vett egy vekni kenyeret későbbre, vagy egy pitét vacsora utánra, amikor beugrottak a bageljükért.

Jane volt az első vásárlónk, ami szinte minden reggel így volt. Meg mertem volna esküdni, hogy az év minden napjára van egy drága nadrágkosztümje, mert szerintem még soha nem láttam kétszer ugyanabban a szerelésben. A negyvenes éveiben járt, és mindaz volt, amit remél-

tem, hogy egy nap én leszek. Erős. Határozott. Magabiztos. Divatos. De abban valahogy kételkedtem, hogy egy régi főiskolai könyvet tart bokszzsákként, hogy levezze a zaklató expasija miatti feszültségét.

Lenéztem a lisztes kötényemre, és az unalmas farmromra, amit alatta viseltem. A felsőm csak egy egyszerű rózsaszín galléros ing volt, rajta a pékségem neve és a logó. „A buborékos pék”. A logón egy pufók kis ember volt péksapkában, aki egy nagy rágógumilufit fúj. Realisabb lett volna a boltomat úgy hívni, hogy: „A pék, aki nehezen tart szemkontaktust, amikor hozzád beszél”, vagy „Hailey érintetlen cseresznyéje”, de valahogy kételkedtem benne, hogy ezek piacképesek lennének.

Jane megköszönte, és ugyanazt a viccet sütötte el, amit mindig.

– Rohannom kell, ha meg akarom verni a forgalmat – nevetett. – Persze nem szó szerint.

Sosem tudtam, hogy a szó szerinti futása lenne a vicces rész, vagy az a vicc, hogy szó szerint embereket ver meg a forgalomban. Bárhogy legyen is, mosolyogva intettem, amikor elment, mint mindig.

A következő pár órában nagy volt a forgalom, jöttek törzsvendégek, új arcok és emberek valahol a kettő között. Én leginkább az utánpótlást intéztem, Ryan pedig a szemtől-szembe feladatokat. Kedveltem az embereket, de hajlamos voltam véletlenül elriasztani őket. Nathan előtt én voltam a „túl sokat, túl hamar”-királynője, amikor barátkozásról volt szó, aztán fokozatosan átcsúsztam a „semmit, soha” kategóriába, ami igen sikeresen elvezetett többnyire magányos életemhez.

Az ajtó felett megszólalt a kis csengő, és megfordultam, hogy legalább egy gyors biccentéssel és mosollyal köszöntsem a vásárlót, de amikor megláttam, megtorpantam. Magas volt és széles vállú, kócos haját olyan nemtörődöm stílusban hordta, amit csak a legmenőbb csávóknak néztek el. A haja kicsit slamos volt, egyértelmű stílus nélkül, de a stílus hiánya is nagyon szexi üzenetet hordozott. „Nem kell nekem hülye fésű vagy hajápoló, mert nézzétek ezt az arcot és ezt a testet, ami fölött van!”, sugallta. És ahol én álltam, onnan nem tudtam ezzel vitatkozni. Nem mintha vitába szállnék valaki hajával; legalábbis nem hangosan.

Az öltönyét úgy hordta, ahogy csak egy film rosszfiúja képes. Túl sok gomb volt nyitva egy profihoz képest, és büszkén hagyta, hogy kivillanjanak a tetkói a mellkasán és az alkarján. Vele kapcsolatban mindenből olyan dac és magabiztosság sütött, amit csak a vak nem vett észre.

És én? Nem voltam vak. Álltam, mint egy hülye, szétvált ajkakkal, a szemem tágra nyílt, a kezem bénán lógott az oldalamnál, amikor rájöttem, hogy Ryan szándékosan nézi levegőnek.

Az idegen a legszívverésmegállítóbb kék szemmel nézett rám, amit valaha láttam. Lassan felvonta az egyik szemöldökét. Úgy tűnt, az idő is visszafojtja a lélegzetét. Nem tudtam megmondani, mióta tart már a kínos csend. Három másodperce? Négy?

– A buborékos pék – szólalt meg istenien mély hangon, tökéletes, férfias rekedtséggel. – Nyilván nem a személyiségére utal, különben a helyet A katatón péknek hívnák.

Most már tudtam, mit érez a hal, amit kiszakítanak az óceánból. Az egyik pillanatban a maga dolgával törődik, a következőben a világa a feje tetejére áll. Egyetlen pillanat, és többé semmi sem lesz ugyanaz. Még ha ki is tudnak slisszanni a csónakból, mindig tudnák, hogy milyen furcsa, elképesztő világ vár a felszín felett. Vagy ebben az esetben egy irtó dögös pasi, aki mellett az, aki utána jön, csak olcsó másolat.

Az idegen a torkát köszörülte.

– Vagy azért néz így rám, mert zárva van, és elfelejtette bezárni az ajtót?

A hangja elég volt ahhoz, hogy visszarántson a valóságba. Becsuktam a szám, nagyot nyeltem – bár a torkom csontszáraz volt –, és szavakat formáltam, mert bizonyítani akartam, hogy normális emberi lény vagyok.

– Tárva-nyitva vagyok. Nyitva vagyunk – tettem hozzá gyorsan, amikor megláttam a jókedvű villanást a szemében. – A bolt nyitva van. Igen.

– Rendben – mondta kicsit lassan. – Akkor kaphatok egy bagelt?

– Igazából – kezdte Ryan, aki olyan arccal jelent meg a pultnál, ami nekem nem jelentett jót – elfogyott a bagel. De imádná a cseresznyés piténket.

A férfi tekintete elsiklott mellettünk a több tucatnyi bagelre, amiket már kiraktunk, és csak arra vártak, hogy felvágjuk és felszolgáljuk őket.

– És azok...

– Kirakati bagel. Teljesen ehetetlen – közölte Ryan. – Beletörne az a szép foga, ha megpróbálná megenni.

– Mihez kezdenék egy cseresznyés pitével reggel kilenckor? – kérdezte.

– Hát... – dadogott Ryan. – Bevinné a munkahelyére? Megoszthatná a kollégáival. Valahol dolgozik, igaz?

A férfi már bosszúsnak látszott.

– Igen így van.

– Elnézést a viselkedéséért – bukott ki belőlem. – Csak szórakozik magával. Ezek a bagelek teljesen ehetőek. Látja? – Felkaptam egy mindennel töltött bagelt, és szükségtelenül nagyot haraptam belőle. Kénytelen voltam teli szájjal rágni, miközben Ryan és a férfi a zavar és a feszengés keverékével néztek.

A torkomat köszörültem.

– Tökéletesen ehető – ismételtem csendesebben.

– Kérnék egy tökéletesen ehető bagelt, ha lehet. De talán nem olyat, amibe már beleharaptott.

Megpróbáltam parancsolni a véremnek, hogy ne szökjön az arcomba, ami már most is biztosan pipacsvörös volt. Meg sem kérdeztem, milyen bagelt, csak bedobtam egyet a zacskóba, és letettem a pultra.

– És a cseresznyéjét is kérem.

Nyelés közben köhögtem, aminek a vége fuldokló, dadogó hang lett, ami arra sarkallta Ryant, hogy a kelletténél erősebben hátba vágjon.

– A cseresznyémet? – kérdeztem. *Honnan a francból tudja, hogy szűz vagyok, és milyen ember mond csak... csak... úgy ilyet? És még ha...*

– Cseresznyés pitét – válaszolta, de a higgadtsága alapján, ahogy a zavaromat nézte, arra gondoltam, hogy az eredeti szóhasználata nem volt véletlen.

Bedoboztam neki a pitét, és a pultra tettem. Ryan oldalba bökött, mintha nem lettem volna már így is fájdalomosan a tudatában, hogy miért beszélte rá a fickót, hogy

cseresznyés pitét rendeljen. Tudtam, hogy most flörtöl-nöm kellene.

A férfi fizetett és elindult. Mintha egy láthatatlan kéz szorongatta volna a torkomat. Valószínűleg isteni közbeavatkozás történt, mert ha mondtam volna bármit is, az biztosan életre szólóan kínos lett volna.

– Várjon! – szólalt meg Ryan. – A barátom kérdezni akart valamit.

A fickó félig elfordította a fejét, a szeme sarkából nézett engem. Ha nem gondoltam volna, hogy tévedek, azt hittem volna, hogy az arckifejezéséből valami azt súgta, hogy *pontosan* tudta, mi zajlik a fejemben. *És a testemben.*

– Nem értettem a nevét – mondtam.

Láttam, hogy Ryan „*ezt nevezed te flörtölésnek?*” pillanattal néz rám, de próbáltam ügyet sem vetni rá. Még csak kezdek belejönni, jó?

– William – válaszolta a férfi vigyorogva. – Magát csak hívjam Cherrynek?

Csoda volt, hogy nem ájultam el, amikor vagy tíz hektoliter vér szaladt az arcomba. Tudta, hogy szűz vagyok. Valahogy tudta. Talán volt egy titkos, dögös pasi társaság, ahol átadták egymásnak a helyi szüzek nevét. Vagy talán ennyire egyértelmű volt, ahogy rám nézett.

Tudtam, hogy Ryan nem fog békén hagyni, ha csak a nevét kérdezem meg, úgyhogy felkészültem a fejest ugrásra, és flörtölni próbáltam, ami nagyon hasonlított arra, amikor huszonöt év hanyagolás után megpróbálunk beindítani egy öreg, rozsdás autót.

– Hívhatsz, aminek csak akarsz – feleltem. Majdnem – *majdnem* – csípőre tettem a kezem, mint valami ledér csábító paródiája, de még én is tudtam, hogy az túlzás.

Gyakorlatilag *éreztem*, hogy Ryan elborzad mellettem, és próbálja visszatartani a nevetését. Felejtsük el, hogy utáltam a gondolatot, hogy Cherrynek szólít, mint valami éjszakai pillangót, de az, ahogy elmélyítettem a hangom ehhez a mondathoz, életem végéig kísérteni fog.

A férfi most teljesen megfordult, csakis rám figyelt összehúzott szemmel és egy félmosollyal. Ha észrevette a zavaromat, nem mutatta.

– Vigyázz, mert még a szavadon foglak!

Ryan képes volt az öklét rázni mellettem, ami nem segített a koncentrációmon.

– Tényleg? – kérdeztem.

Ha volt is valami erőm a beszélgetésben, azt most eldobtam a bizonytalan válaszzal, de úgy tűnt, vagy nem vette észre vagy nem zavarta. Csak állt ott, teljes nyugalommal és visszafogottsággal nézett. Ráharapott a bagelre, és megtartotta a fogával. A pitét veszélyes szögben a karja alá vette, és megfogta a virágokkal teli díszes vázát, ami a pulton állt. Barátságosan biccentett, aztán távozni készült.

– Mi a fene? – kérdeztem. Az agyam próbált felzárkózni, de eléggé biztos voltam benne, hogy megpróbálja ellopni a virágaimat.

– Bocs – válaszolta. A szavait eltompította a fogai között tartott bagel. – Lopok dolgokat. Ez egy betegség. – Legalábbis szerintem ezt mondta.

Ezután egy mosoly vagy kacsintás nélkül már ott sem volt.

– Nahát! – kiáltott fel Ryan, és lassan tapsolni kezdett, amihez nem csatlakoztam. – Az a gyönyörű, gyönyörű

ember! Egy csapásra ellopta a cseresznyédet és megszabadított a virágodtól. Ez szép!

Lerogytam a könyökökre, és kifújtam azt a levegőt, amit nem is tudtam, hogy visszatartok.

– Gyakorlatilag – mondtam savanyúan – a cseresznyédet kifizette. A virágokat lopta el.

Ryan felhorkant.

– Csúnya, rossz kislány!

A karjára csaptam, de én is vigyorogtam.

– Szörnyű vagy! Ez az egész a te hibád. Ugye tudod?

Odasétált, ahonnan William elvette a virágokat, és felvette azt, ami egy névjegykártyának tűnt.

– Melyik része? Az, amikor elintéztem, hogy Thor rád mozduljon, vagy az, amikor megadta neked a számat?

– Hadd nézzem! – kértem, és kikaptam a kezéből a kártyát. – William Chamberson – olvastam lassan. – A Galleon Enterprises vezérigazgatója? Te hallottál már róla?

– Galleon? – Ryan elvette a kártyát az ujjaim közül. Ráméredt, aztán vállat vont. – Sosem hallottam róla. De vezérigazgatóról már igen.

– Biztosan kis cég, ha a vezérigazgató virágokat lopkod pékségekből.

– Kit érdekel? A pasi egy hot dogos stand vezérigazgatója is lehet. Ennél nyíltabb ajánlatot nem fogsz kapni egy pasitól, mint az előbb. Benne van a játékban.

Felhorkantam.

– Ha nem lenne több eszem, azt hinném, hogy te akarsz randizni velem.

Ryan nevetett.

– Abban biztos vagyok, hogy pár pasi szeretne. Én csak mondtam. Olyan vagy, mint a húgom, és néha látom, hogyan festesz.

– Hogyan? – kérdeztem, bár volt egy erős gyanúm, hogy miről beszél.

– Mintha egy gimis bálon lennél, és egy srác sem szólt hozzád egész éjjel?

– Tényleg ilyen szánalmas vagyok?

Gyengéden rám mosolygott.

– Szánalmas? Nem. De utálok, hogy így látlak. Adj egy esélyt a pasinak! Mi a legrosszabb, ami történhet?

– Apró darabokra vágdosva végzem egy fagyasztóban? Vagy talán van egy preparátumgyűjteménye, amit meg akar mutatni?

Ryan felnézett, és előre-hátra ingatta a fejét, mintha latolgatná az ötleteket.

– Oké. Hadd fogalmazzam át a kérdést! Mi a legjobb, ami történhet?

Elvigyorodtam.

– Kiderül, hogy titokban imád sütni, együtt sütünk sütit, mázzal etetjük egymást, és bekenjük csokisziruppal az egész...

– Pffuj! Ezt a fantáziát majd ne oszd meg velem! Se senki mással, ami azt illeti. Át kell neveznünk a boltot. *A fura pék.*

– Úgyis mindegy. Nem fogok *könyörögni* egy randiért. Van fogalmad róla, mennyire lealacsonyító lenne az? Mázlija lesz, ha egyáltalán felhívom.

PÁR ÓRÁVAL KÉSŐBB, EBÉDSZÜNETBEN A NÉVJEGYKÁRTYA FÖLÉ hajoltam, és óvatosan bepötyögtem a számokat a telefonomba. A kedvenc kávézómban ültem. New York City tele volt kávézókkal, és ez bevallom, csak azért volt a kedvencem, mert minden nap új, csípős üzenet volt a táblán. A mai üzenet: *Napi egy alma bárkit távol tart, ha elég erősen dobod.* Profi trükk...

A fülemre szorítottam a telefont, és vártam, az ajkamat harapdáltam, miközben azt figyeltem, hogy a lábam fel-le járt, mintha robotpilótán lett volna. Ez pont olyan lealacsonyító ostobaság volt, mint képzeltem. Próbáltam nem erre koncentrálni. Arra gondoltam, hányszor fantáziáltam ennek a forgatókönyvnek valamelyik változatról az életemben, leszámítva azt a részt, hogy ellopta a virágaimat. Tartoztam magamnak annyival, hogy legalább megpróbáljam.

– Galleon Enterprises – mondta a nő, aki úgy hangzott, az ásítás határán áll. Úgy éreztem, hogy hallom, ahogy fennhordott orral néz le rám. Szinte lenyűgöző volt.

– Beszélhetnék Williammel? – kérdeztem. Próbáltam magabiztosnak tűnni, de bebuktam.

– Williammel... ennél fogalmazzon pontosabban! A vezetékneve?

– A vezérigazgató. William Chamberson.

Szünet.

– Tehát azt akarja, hogy kapcsoljam önnek William Chambersont?

– Igen – feleltem, most kicsit több önbizalommal. – Itthagytam a névjegyet.

– Aha. Otthagyta a névjegyt? Tényleg? Maga biztosan nagyon különleges.

Alig akartam elhinni, milyen pofátlan ez a nő. Nyilván a Galleon nem az a kis hot dogos bódé, amivel poénkodtunk, különben a pasinak nem lenne titkárnoje, de a nő attól még szálljon le a magas lóról!

– Honnan tudja, hogy nem vagyok fontos üzletasszony? Mi van, ha azért telefonálok, hogy milliós üzletet kössek? – A szívem kapált, és az arcom égett a felháborodástól. A nő arcátlanságától szerettem volna megütni valamit. Hol van a hülye egyetemi tankönyvem, amikor szükségem van rá?

Újabb szünet.

– Azért telefonál?

– Nem, de nem ez a lényeg...

– Nem. Nem azért hív. Mert William akkor adja meg nőknek ezt a számot, amikor le akarja őket nyűgözni. Megkérem magát, hogy tartsa, szólok neki, hogy keresi, ő pedig arra kér majd engem, hogy tegyem le. Szereti, ha szegény lányok örülten próbálkoznak. – Felsóhajtott. – Tartsa!

A telefon kattant, és megszólalt valami kiborító liftzene. Doboltam a lábammal és a semmibe bámultam, miközben vártam. Nagy volt a csábítás, hogy megkérjem Ryant, hogy ugorjon be helyettem, míg én odamasírozok a Galleon Enterpriseshez, bármi legyen is az, és megkeresem ezt a nőt. Talán régi telefont használ, aminek zsinórja van, és megfojthatom vele. Aztán lesújtok Williamre és a játékára egy papírnehezékkal. Felsóhajtottam. Nem fojtanám meg a nőt *igazából*, és Williamet *sem* ütném meg. De egy valamiben baromira biztos voltam: ha

a pasi nem fogadja a hívásomat, nem fogom üldözni őt. Ez a hívás volt a maximum, amivel feszegettem a méltóságom határait, köszi!

A zene elhallgatott, és kattant valami a vonalban.

– Cherry? – A hang mély volt. *Az ő hangja.*

– Igen – suttogtam. Nem voltam rá büszke, ahogy a szívem zakatolt, és elöntött a büszkeség. *Le fogja rakni, mi?* Összereztem, és a fejemet ráztam. – Vagyis nem. Én adtam a cseresznyés pitét, igen. De a nevem Hailey.

– Nos, Hailey. Ma pizsok elfoglalt vagyok. Megbeszélések, amiket átalszok, telefonhívások, amiket ignoralok. Tudod, vezérigazgató cucc. Ha nagyon beszélni szeretnél velem, eljöhetsz az álarcos buliba, amit azért rendezünk ma este, hogy támogassuk egy film bemutatóját. Mondd a fiúknak az ajtóban, hogy a neved Cherry, és be fognak engedni! Ja, és túszként tartom a virágaidat. Ha kellenek, jobb, ha eljössz.

Eldadogtam néhány értelmetlen szótagot, de letette, mielőtt bármit mondhattam volna. Úgy meredtem a telefonra, mintha szarva nőtt volna. Ez a pasi kibírhatalan, és tudja is. Azt is tudta, hogy visszataszítóan jól néz ki, és megúszhatja. De csak éppen hogy.

Ahogy telt a nap, a gondolat, hogy elmenjek a partira, beférkőzött magát az agyamba, és kezdett gyökeret verni. Ryannek egy szót sem mondtam erről, mert tudtam, hogy csak megpróbálna rábeszélni. De még csak nem is kellett elmondanom neki, hogy tudjam, könyörögne, hogy menjek el. Én csak lamentálok azon, hogy száll el az élet, nem? Ráadásul ki mondja, hogy egyáltalán meg kell keresnem Williamet a partin? Talán csak felvennék egy buta álarcot, egy jópofa ruhát, és lenne egy klassz

estém. Most az egyszer kísértést éreztem, hogy tegyek valami spontán dolgot és talán egy kicsit veszélyeset. Csábított a gondolat, hogy elmenjek.